

јединице. Како је речено, сама расподела надлежности у федерацији се врши на различите начине па се у пракси срећу различите методе и технике те расподеле при чему су једне чешће, уобичајеније и практичније, а друге ређе или ретко применљиве. Један од могућих метода расподеле надлежности између федерације и федералних јединица се састоји у прецизном набрајању послова из надлежности и федерације и федералних јединица мада је неподесан и има ту ману да је тешко утврдити једну потпуну листу надлежности једних и других. У ствари, никад унапред не могу да се исцрпе сва питања из надлежности, заокруже сва подручја друштвеног живота која чине садржину једне и друге надлежности па се зато прибегава другим методама од којих су два традиционална, мада не и подједнако заступљена, у пракси федерација. По првом (највише коришћеном) методу се узима да је најбоље и најцелисходније да се прецизно утврди само надлежност федерације, док би све остало што није наведено, набројано у списку њених послова припадало надлежности федералних јединица. Овако је поступила већина федерација у регулисању расподеле надлежности па и наша, бивша СР Југославија, која је својим Уставом од 1992. год. глобално формулисала надлежности савезне државе, али их и конкретизовала преко функција које су набројане у корист Савезне скупштине, Савезне владе, председника Републике и других савезних државних органа. Код овог метода расподеле надлежности важи претпоставка у корист федералних јединица, при чему је, како је речено, надлежност федерације одређена на позитиван начин, набрајањем, а надлежност федералних јединица на негативан начин. Овај метод енумерације надлежности федерације, односно федералне владе се практикује и у САД, при чему се допуњује и са још два: а) навођењем овлашћења која су ускраћена федералној влади или државама чланицама; б) утврђивањем начела за решавање сукоба између федералне владе и држава чланица (одредбе о супремацији федералног правног поретка). И друге федерације су поступиле на овај начин, као рецимо Швајцарска у којој је (Уставом од 1874. год.) предвиђено да су кантони суверени уколико њихова сувереност није ограничена федералним уставом или Немачка у којој земље (Laender) имају право да доносе законе ако законодавна овлашћења нису дата федерацији, с тим да је предвиђена и заједничка законодавна надлежност и федерације и немачких земаља.

По другом методу (који је примењен у Уставу Канаде од 1867. год.) расподеле надлежности поступа се супротно од првог па се узима да се све оно што није наведено, набројано као надлежност федералних